

KARTÁŘ

GREENBERG

© Charlie Greenberg, 2015

ISBN: 978-80-88091-25-7

Vydavatelství Charlie Greenberg

Illustrations from Symbolon reproduced by permission of AGM-Urania/
Koenigsfurt- Urania Verlag, Germany, © AGM-Urania/Koenigsfurt-Urania
Verlag. Further reproduction prohibited.

Zašli byste na výklad karet, kdyby...

... vám otevřel dveře muž, který ani nepozdraví a nosí sluneční brýle? Svěřili byste tajemství muži, který po vás bude chtít polovinu výplaty a i tak se na vás dívá odměřeně? Nejspíše odpovíte, že ne. Že s takovým člověkem nechcete mít nic společného.

Oním mužem je Kartář. Muž, který nezná své skutečné jméno, natož původ a neví, proč je právě tady na Zemi. Už desítky tisíc let se rodí a umírá, aby splácel dluh. Pamatuje si vše co zažil až na jediné. Neví, co způsobil tak hrozného, že donekonečna musí pomáhat lidem napravovat jejich vědomí k lepšímu. Jediné, co ví je, že hledá dívku s bílými vlasy, která by o něm měla vědět něco víc. Vše se změní ve chvíli, kdy u dveří zazvoní tanečnice v nesnázích. Stejně jako ostatní chce vyložit karty a změnit svůj život... Kdo by si pomyslel, že obyčejná holka dokáže změnit osudy nespočteně životů napříč vesmírem svou bezbranností a touhou pomoci prokletému Kartáři.

Zašli byste na výklad karet, kdybyste mohli zažít něco neobyčejného? Kdybyste mohli vidět a zažít to nejdůležitější ze své minulosti znovu s možností dělat změny?

At' už je vaše odpověď ano či ne. Nyní máte příležitost přecíst si příběh o tom, jaké by to mohlo být...

Štíhlá žena v přiléhavém kabátu kráčela rušnou ulicí. Na displayi telefonu vyhledala jméno kamarádky a zmáčkla „vytáčení“.

„Lily, ahoj, jak se máš?“

„Jane, dnes jdu hrát karty s osudem. Jdu na výklad karet,“ pochlubila se Lily do telefonu.

„Cože? Tak to pozor, abys nechytila bradavici nebo tě nedrápla kočka,“ ozval se smích ze sluchátka.

„Nech toho, bude to fajn. Navíc, a to se podrž, je to chlap,“ řekla zasněně Lily.

„Chlap? Wow. Na co se jdeš ptát?“

„Neklape nám to s Markem, chci vědět, kde je problém,“ pošeptala, aby ji nikdo neslyšel.

„Víš, kde je problém? Je děsivě nudnej!“ křikla Jane do sluchátka.

„Seznámila jsi mě s ním ty! Nemůžeš ho pomlouvat.“

„Já vím,“ řekla zkroušeně Jane.

Mezitím Lily vstoupila do staršího činžovního domu nedaleko hlavní ulice. Nebyl tu výtah. Dala se po schodech do čtvrtého patra.

„Seznámení ti nezazlívám, jsem to já, kdo... se nechal oblbnout a skončil s ním ve společném bytě.“

„Co tak těžce dýcháš? Jsi v pořádku?“

„Jsem, jdu do schodů,... je jich tu nějak... hodně.“

„Jak budeš od toho čaroděje odcházet, určitě mi zavolej,

jo?“ poprosila mile Jane.

„Určitě. Už jsem tady, musím končit.“

Ozvalo se zaklepaní na černé dveře. Po krátké chvíli se otevřely. Stál v nich překvapivě mladý muž. Byl pohledný, ale působil zvláště. Ke všemu měl na nose posazené sluneční brýle. Vyvedl tím Lily z míry.

„Vstupte,“ řekl. „Nezouvejte se a následujte mě.“

„Ano, děkuji,“ vykoktala Lily. „Máte to tady tmavé,“ poznamenala Lily, když za ní Kartář zavřel dveře. „A na co ty sluneční brýle?“ pomyslela si jen pro sebe.

Šli chodbou, až vstoupili do rozsáhlé místnosti, kde byl pouze kulatý stůl a dvě židle. Posezení bylo velmi pohodlné. Na dřevěné desce stolu ležel balíček zlatých karet.

„Co vás za mnou přivádí?“ zeptal se Kartář.

„Jsem ve vztahu a mám pocit, že z partnerovy strany je to poměrně pasivní. Je hodný a milý, ale zajímalo by mě, jestli by mi bylo lépe bez něj?“ zeptala se úzkostlivě Lily.

Kartář se, bez větší snahy předstírat zájem, stále na Lily zpříma díval. Mezitím míchal karty.

„Vezměte si karty, míchejte a myslte na vás dva, až budete mít pocit, že je zamícháno dost, karty mi vraťte.“

Lily vzala karty do ruky. Byly na ni příliš velké, téměř je nedokázala udržet.

„Mám strach, aby mi nevypadly,“ hraně se zasmála.

„Zkuste to na výšku,“ vybídl ji znuděně Kartář.

Lily se opět hraně zasmála. Měla pocit, že ji muž ponižuje.

Mysl se jí v tu chvíli zaplnila otázkami, nespokojeností a odporem ke Kartáři. Nechala se unést příliš. Karty jí vyklouzly z ruky a některé se rozsypaly na zem.

Kartář se na Lily nepřestal dívat. V jeho pohledu se odrazilo skutečné pohrdání. Lily rychle pochopila, že karty má posbírat ona. Zkontroloval, jaké karty se obrátily vzhůru.

„Dělám to poprvé, jasný? Co jste, sakra, zač, vy arogantní blbče!“

Už se chtěla začít omlouvat, že to tak nemyslela, když se Kartář zasmál.

„Takhle se mi líbíte,“ řekl šibalsky a k očím si přitlačil sluneční brýle.

V místnosti se náhle rozzářilo prudké světlo. Záblesk Lily zcela oslepil. Poslední, co viděla, byl odraz své tváře v černých brýlích Kartáře.

— — —

Lily v krásných šatech s Kartářem stáli u kamenného zábradlí. Dívali se směrem dolů do foyer s červeným kobercem, po kterém se procházely krásně učesané dámy a společensky odění pánové.

„Tady to poznávám,“ vyhrkla Lily překvapeně.

„Kde jsme?“ zeptal se Kartář.

„Ples, kde jsme se s Markem seznámili. Byl to, myslím, městský bál. Jak jsme se sem dostali?“

Po schodech k zábradlí se hnala žena se zrzavými vlasy. Volala Lily, aby upoutala její pozornost.

„Nyní máte jedinečnou možnost ho odmítnout a zjistit, jaké by to bylo bez něj,“ řekl Kartář.

„Ale já myslela, co by se stalo, kdybychom se rozešli nyní, ne už tehdy,“ stihla sotva dokončit větu, když ji popadla zrzavá žena.

„Moje kamarádka Jane...“ začala představovat Kartáře a zrzku.

„To je mi jedno,“ řekl odměřeně. „Chcete využít svou šanci, či nikoliv?“

Jane vzala Lily za ruku a vláčela ji ze schodů. Chtěla Lily seznámit s Markem. U baru se zastavili před mužem s tmavými ulízanými vlasy dozadu.

Kartář mezitím prošel kolem schodiště. Vstoupil do pootevřených dveří. Ještě než zmizel zcela, v jeho ruku se zaleskl malý plochý předmět.

„Marku, moje drahá přítelkyně Lily Orsenová, Lily, Mark Richmond.“

„Těší mě,“ řekla zmateně Lily a natáhla ruku, aby si potřásl.

„*Mademoiselle*,“ vyhrkl připravené slovo špatnou francouzštinou Mark.

Lily se hraně zasmála.

„Dámy, smím vás pozvat na drink?“

„Ale jistě Marku,“ okamžitě souhlasila Jane a pohledem nutila Lily, aby taky souhlasila.

„Prosím, na chvíli mě omluvte, brzy se vrátím,“ snažila se říct co nejuctivěji Lily.

„Nebud' tam moc dlouho,“ špitla Jane a křečovitě sevřela ruku kamarádky. „Je to kus, advokát, bez závazků, vlastní byt!“

Lily se náhle před očima proměnil celý svět. Viděla zlomové chvíle vztahu, které s Markem po seznámení na plese prožili. Všechny pocity se jí střídaly jeden za druhým.

„Já vím!“ ohradila se a vysmekla se z bolestivého sevření kamarádky. „Nemám zájem! Už vidím, že jsi mě do toho vtáhla. Tohle není vztah pro mě. Jenom proto, že nechce tebe, já se do toho nutit nebudu!“

Jane pomalu couvala. *Foyer* se začalo rozpadat v rozích. Náhle se kolem Lily mihl Kartář. Popadl ji za ruku, mířili spolu pryč k východu. Opět se silně rozzářilo světlo.

„Co se to děje? Kam jdeme?“ ptala se zmatená Lily.

„Odmítnutí jste zvládla. Už jen zbytek,“ řekl zklamaným tónem v hlase. „Posad'te se.“

„Ale kam, vždyt'...“ chtěla se ohradit Lily, když se ve světle vykreslil jarní park s lavičkou u vody.

Lily se nevěřícně posadila. Ohmatávala lavičku, zda je skutečná.

„Odmítla jste ho, on to přežil, jak se cítíte?“ nedbale řekl Kartář.

„Ani nevím...“

„Soustřed'te se!“

„Jo, je mi fajn. Mám zase život ve vlastních rukou,“ došlo Lily.

„Je to uspokojivá odpověď na vaši otázku?“

„Jakou otázku?“ nechápala Lily.

„Jestli by vám bylo lépe bez něj?“

„To ano, rozhodně. Hned se s ním rozejdu.“

„Zavřete oči.“

Lily muže okamžitě uposlechla.

„Už je můžete otevřít,“ řekl o chvíli později Kartář.

Byli zpět v pokoji s kulatým stolem a dvěma židlemi. Kartář stál u okna. Skrže sluneční brýle pozoroval svět venku.

„To bylo neuvěřitelné!“ vypískla Lily se slzami v očích. „Jak jste to udělal? Kolik jsem dlužná?“

„Pět set, nemám nazpět,“ odbyl Lily Kartář.

„Mockrát vám děkuji, pane...“ chtěla doplnit jméno, ale neznala ho.

„Zavřete za sebou dveře,“ řekl Kartář.

Lily pochopila, že už jí Kartář nebude věnovat žádnou pozornost. U dveří se ještě jednou ohlédla po muži stojícím u okna.

„Divnej chlap,“ řekla si. „Ale moc díky!“

— — —

„Brzy odjedu,“ pomyslel si Kartář. „Potřebuji se dostat

hlouběji a dál. Už týdny jsem nedostal žádnou odpověď.“

V rukou držel malý tenký lesklý předmět s obrázkem ženy s tmavými vlasy, výraznými rty a temnými očima.

Za oknem polepeným tmavou fólií, aby dovnitř nepronikalo dráždivé denní světlo, se smrákalo. Už se blížil večer, když se ozval zvonek. Bez velké snahy urychlit příchod ke dveřím se Kartář zvedl a do kapsy vložil karty i lesklý předmět. Na nos si posadil sluneční brýle.

Na přesvětlené chodbě stála štíhlá mladá žena s blond kudrnatými vlasy. Byla velmi přitažlivá. Chvilí si muže přísně poměřovala.

„Vy jste ten Kartář?“

„Nevím, jestli *ten*, ale ano,“ nasadil znužený tón.

„Máte volno? Měla bych několik otázek.“

„Pojďte dál, nezouvejte se a následujte mě.“

Společně se usadili do pohodlných křesel ve velké místnosti. Žena se chvíli rozhlížela, snažila se vypadat sebejistě. Nedařilo se jí to.

„Co chcete vědět?“ vyzval ji Kartář.

„Život se mi sype pod rukama. Chci vědět, co se děje, jak to mám chápat?“

Kartář mírně zvedl obočí zájmem. Po dlouhé době zajímavá otázka.

„Myslete na sebe a míchejte, až budete mít pocit, že je zamícháno dost, karty mi vraťte.“

„Jsou moc hezké,“ řekla žena, jen co je vzala do rukou.

Aniž by ji musel Kartář cokoliv říkat o technice míchání, žena si poradila.

„Mimochodem, jsem Glis. A vy?“

Muž neodpověděl. Pouze přijal balíček nazpět.

Rozložil karty do vějíře ve svých dlaních. Glis se podívala na paletu zlatých karet.

„Vyberte si tři a nechejte je zlatou stranou nahoru.“

Glis karty pohladila a vytáhla z nich jednu u kraje. Druhou z prostředka a poslední hned vedle. Položila je na kulatý stůl.

Kartář vybrané karty obrátil k sobě. Chvíli se na ně díval. Na prvním obrázku byla ledová královna, na druhém milenka a na posledním unavený rytíř.

„Ta prostřední je hezká, ale ty kolem nic moc,“ suše poznamenala Glis.

„Jste smutná a prázdná. Cítíte chlad, i emoce ochabují. Vytrácí se soucit, pochopení a jakákoliv šance na vztah. Vžijte se do sebe. Buďte, kdo jste. Milenka, karta, která se vám líbí, je silná, sebevědomá a krásná. Všimněte si, že jste jí nápadně podobná. Cílem je, že když přijmete svou niternou podstatu, to kým jste, svět se změní. Nebude vás vyčerpávat, ale dobíjet, budete sílit...“ Kartář se podíval do balíčku karet na stole.

„Vidím, že byste si však potřebovala s někým důvěrně promluvit o tom, že nemusíte mít strach a že at' jste byla hříšná, či jakýmkoliv způsobem pošpiněná, přijmout to jako část sebe sama, která se projevila v tomto světě.“

„Kdo sakra jste!“ vykřikla Glis. „Jak to víte?“